

MINISTÉRIO DO EMPREENDEDORISMO, DA MICROEMPRESA E DA EMPRESA DE PEQUENO PORTE

EXAME DE APTIDÃO PARA CERTIFICAÇÃO DE TRADUTORES E INTÉRPRETES PÚBLICOS (TIPS)

HABILITAÇÃO 17: HÚNGARO

Prova Escrita Discursiva

Aplicação: 7/6/2026

QUESTÃO 1

Traduza o seguinte texto para o húngaro.

CAPÍTULO II

Da Capacidade de Testar

Art. 1.860. Além dos incapazes, não podem testar os que, no ato de fazê-lo, não tiverem pleno discernimento.

Parágrafo único. Podem testar os maiores de dezesseis anos.

Art. 1.861. A incapacidade superveniente do testador não invalida o testamento, nem o testamento do incapaz se valida com a superveniência da capacidade.

CAPÍTULO III

Das formas ordinárias do testamento

Seção I

Disposições Gerais

Art. 1.862. São testamentos ordinários:

I – o público;

II – o cerrado;

III – o particular.

Art. 1.863. É proibido o testamento conjuntivo, seja simultâneo, recíproco ou correspectivo.

Seção II

Do Testamento Público

Art. 1.864. São requisitos essenciais do testamento público:

I – ser escrito por tabelião ou por seu substituto legal em seu livro de notas, de acordo com as declarações do testador, podendo este servir-se de minuta, notas ou apontamentos;

II – lavrado o instrumento, ser lido em voz alta pelo tabelião ao testador e a duas testemunhas, a um só tempo; ou pelo testador, se o quiser, na presença destas e do oficial;

III – ser o instrumento, em seguida à leitura, assinado pelo testador, pelas testemunhas e pelo tabelião.

Parágrafo único. O testamento público pode ser escrito manualmente ou mecanicamente, bem como ser feito pela inserção da declaração de vontade em partes impressas de livro de notas, desde que rubricadas todas as páginas pelo testador, se mais de uma.

Art. 1.865. Se o testador não souber, ou não puder assinar, o tabelião ou seu substituto legal assim o declarará, assinando, neste caso, pelo testador, e, a seu rogo, uma das testemunhas instrumentárias.

Art. 1.866. O indivíduo inteiramente surdo, sabendo ler, lerá o seu testamento, e, se não o souber, designará quem o leia em seu lugar, presentes as testemunhas.

PADRÃO DE RESPOSTA DEFINITIVO DA QUESTÃO 1

II. FEJEZET

A végrendelezési képességről

1.860. §

A cselekvőképtelen személyeken túl nem végrendelezhet az sem, aki a végrendelet megtételekor nem rendelkezik teljes belátási képességgel.

Egyetlen bekezdés:

A tizenhatodik életévüket betöltött személyek jogosultak végrendeletet tenni.

1.861. §

A végrendelező később bekövetkező cselekvőképtelensége nem teszi érvénytelenné a végrendeletet, továbbá a cselekvőképtelen személy által tett végrendelet sem válik érvényessé a későbbi cselekvőképesség megszerzésével.

III. FEJEZET

A végrendelet általános formái

I. szakasz

Általános rendelkezések

1.862. §

A végrendelet általános formái:

I — közvégrendelet;

II — zárt végrendelet;

III — magánvégrendelet.

1.863. §

Tilos a közös végrendelet, függetlenül attól, hogy egyidejű, kölcsönös vagy egymás javára szóló rendelkezést tartalmaz.

II. szakasz

A közvégrendeletről

1.864. §

A közvégrendelet lényeges formai követelményei a következők:

I — a közjegyző vagy annak törvényes helyettese a végrendelező nyilatkozatai alapján bejegyzi azt a közjegyzői jegyzőkönyvbe; a végrendelező ehhez használhat vázlatot, jegyzeteket vagy feljegyzéseket;

II — az okirat elkészítését követően azt a közjegyző hangosan felolvassa a végrendelező és két tanú jelenlétében egyidejűleg; vagy a végrendelező olvassa fel, amennyiben ezt kívánja, a tanúk és a hivatalos személy jelenlétében;

III — a felolvasást követően az okiratot a végrendelező, a tanúk és a közjegyző aláírják.

Egyetlen bekezdés:

A közvégrendelet készülhet kézzel vagy géppel, továbbá létrejöhet oly módon is, hogy a nyilatkozatot a közjegyzői könyv nyomtatott részeibe illesztik be, feltéve, hogy több oldal esetén a végrendelező valamennyi oldalt kézjegyével látja el.

1.865. §

Amennyiben a végrendelező nem tud vagy nem képes aláírni, ezt a közjegyző vagy annak törvényes helyettese köteles feltüntetni; ebben az esetben a végrendelező helyett és kérésére az egyik okirati tanú ír alá.

1.866. §

A teljesen süket személy — amennyiben tud olvasni — maga olvassa el végrendeletét; ha erre nem képes, kijelöl egy személyt, aki azt helyette felolvassa a tanúk jelenlétében.

MINISTÉRIO DO EMPREENDEDORISMO, DA MICROEMPRESA E DA EMPRESA DE PEQUENO PORTE

EXAME DE APTIDÃO PARA CERTIFICAÇÃO DE TRADUTORES E INTÉRPRETES PÚBLICOS (TIPS)

HABILITAÇÃO 17: HÚNGARO

Prova Escrita Discursiva

Aplicação: 7/6/2026

QUESTÃO 2

Fordítsd le portugál nyelvre a következő szöveget.

1. Bevezetés

[1] Az öröklési jog alapvetően azokat a szabályokat foglalja magában, amelyek az ember (a természetes személy) halála esetén vagyonának az örökösökre mint egyetemes jogutódokra, valamint adott esetben egyéb (ún. különös, vagyis csak meghatározott hagyatéki aktívákat megszerző) jogutódokra való átszállásáról rendelkeznek. Az öröklési jognak mint a természetes személy halála esetére szóló jogviszonyokat szabályozó normaanyagnak nem képezi tárgyát a jogi személyek megszűnése esetén bekövetkező jogutódlás. Minthogy az öröklés gyakorlatilag minden ember halála esetén bekövetkezik, és mivel az öröklés alkalmával az elhunytnak – a halál tényénél fogva megszűnő jogait és kötelezettségeit nem számítva – mindig az egész vagyona száll át a jogutódokra, ezáltal az öröklési jog keretében egyrészt elkerülhetetlen, másrészt rendszerint átlagon felüli volumenű vagyonmozgásokra kerül sor. E körülményekre tekintettel az öröklési jog a magánjognak nyilvánvalóan fontos területe. Ennek ellenére az öröklési jognak a magánjog rendszerén belüli önállósága nem volt mindenkor magától értetődő.

[2] Noha a római jogtudósok kedvenc szakterülete éppen az öröklési jog volt, a római juristáknak az öröklési jog iránti fokozott érdeklődése nem vonta maga után azt, hogy például a Gaius által megalkotott institúció-rendszerben az öröklési jog önálló rendszertani egységként tételeződött volna. Az öröklés lényegének a római jogtudósok az elhunyt vagyonának az örökös(ök) általi egészben (per universitatem) történő megszerzését tekintették, és ekként az öröklési jogi matéria mind a gaiusi, mind pedig a iustinianusi Institutiók-ban mintegy a tulajdonszerzés speciális esetköréként jelentkezik, amikor is valaki nem egyetlen dolog tulajdonjogát szerzi meg, hanem egy egész vagyontömeget. A római jogtudósok természetesen tisztában voltak azzal, hogy az egyes dolgok tulajdonjogának megszerzéséhez képest az öröklés nemcsak mennyiségileg, hanem minőségileg is többletet jelent, hiszen a dolgok tulajdonjoga mellett az örökös az örökség tárgyát képező többi jogosultságot, valamint a hagyatéki tartozásokat is megszerzi, mégis az öröklési jognak a tulajdonszerzés kapcsán való tárgyalását részesítették előnyben. Az viszont már az öröklési jog belső logikájának — közelebbről annak a sajátosságának, hogy az öröklési jog a halál esetére szóló (mortis causa) jogviszonyokkal foglalkozik — a követését jelzi, hogy Gaius, és nyomában Iustinianus is azt tartotta célszerűnek, hogy a hagyományokat (legatum), noha azok főszabályszerűen egy dolog vagy egy követelés megszerzésével kapcsolatosak, a végrendeleti öröklés kapcsán tárgyalják azon az alapon, hogy a hagyományrendelés formáját a végrendelet képezi. A gaiusi Institutiók a végrendeleti öröklés, a hagyományi jog és a törvényes öröklés tárgyalását követően röviden kitérnek még a per universitatem vagyonszerzés további eseteinek tárgyalására, így például foglalkoznak az emptio bonorummal. Az öröklési jog ekként Gaiusnál a per universitatem vagyonszerzés fontos, de nem egyedüli esetköréként jelentkezik. Iustinianus jogtudósai ehhez képest egyfajta profiltisztítást hajtottak végre, mert a iustinianusi Institutiók-ban a per universitatem vagyonszerzés példáulként már csak öröklési jogi tényállások szerepelnek. Ennek alapján megkockáztatható az a kijelentés, hogy az öröklési jog a iustinianusi jogban már önálló rendszertani pozícióra tett szert.

PADRÃO DE RESPOSTA DEFINITIVO DA QUESTÃO 2

1. Introdução

[1] O direito sucessório compreende fundamentalmente o conjunto de normas que regulam a transmissão do patrimônio da pessoa humana (pessoa natural), em caso de falecimento, aos herdeiros enquanto sucessores universais, bem como, conforme o caso, a outros sucessores específicos (denominados sucessores singulares, isto é, aqueles que adquirem apenas determinados bens integrantes da herança). O direito sucessório, enquanto conjunto normativo destinado à regulamentação das relações jurídicas decorrentes da morte da pessoa natural, não abrange a sucessão decorrente da extinção das pessoas jurídicas. Considerando-se que a sucessão ocorre, na prática, em praticamente todos os casos de falecimento e que, por ocasião da sucessão, todo o patrimônio do falecido — excetuados os direitos e obrigações extintos em razão da própria morte — é transferido aos sucessores, verifica-se que o direito sucessório envolve, inevitavelmente, movimentações patrimoniais de grande relevância e, em regra, de volume acima da média. Em razão dessas circunstâncias, o direito sucessório constitui área manifestamente importante do direito privado. Ainda assim, sua autonomia dentro do sistema do direito privado nem sempre foi considerada evidente.

[2] Embora o direito sucessório tenha sido um dos campos prediletos dos juristas romanos, o especial interesse destes pela matéria não resultou, por exemplo, no reconhecimento do direito sucessório como unidade sistemática autônoma dentro do sistema institucional elaborado por Gaio. Os juristas romanos compreendiam a essência da sucessão como a aquisição integral (*per universitatem*) do patrimônio do falecido pelo(s) herdeiro(s). Dessa forma, tanto nas Institutas de Gaio quanto nas Institutas de Justiniano, a matéria sucessória aparece como espécie particular de aquisição da propriedade, situação em que alguém não adquire apenas a propriedade de um bem isolado, mas sim um conjunto patrimonial completo. Naturalmente, os juristas romanos tinham plena consciência de que a sucessão representava não apenas um acréscimo quantitativo, mas também qualitativo em relação à aquisição da propriedade de bens individualizados, uma vez que o herdeiro adquiria, além da titularidade dos bens, os demais direitos que integravam a herança, bem como as dívidas hereditárias. Ainda assim, preferiram tratar o direito sucessório no contexto da aquisição da propriedade. Por outro lado, já revela certa observância da lógica interna do direito sucessório — mais especificamente da característica segundo a qual ele regula relações jurídicas para depois da morte (*mortis causa*) — o fato de que Gaio, seguido posteriormente por Justiniano, considerava adequado tratar os legados (*legatum*), embora estes normalmente envolvessem a aquisição de um bem específico ou de um crédito, no âmbito da sucessão testamentária, sob o fundamento de que o instrumento constitutivo do legado era o testamento. Após tratar da sucessão testamentária, do direito dos legados e da sucessão legítima, as Institutas de Gaio ainda abordam brevemente outros casos de aquisição patrimonial *per universitatem*, como, por exemplo, o *emptio bonorum*. Desse modo, em Gaio, o direito sucessório surge como uma importante, embora não exclusiva, hipótese de aquisição patrimonial universal. Os juristas de Justiniano, em comparação, promoveram uma espécie de depuração sistemática, pois, nas Institutas *justinianeias*, os exemplos de aquisição *per universitatem* passaram a restringir-se exclusivamente às hipóteses sucessórias. Com base nisso, é possível sustentar que, no direito *justinianeu*, o direito sucessório já havia conquistado posição sistemática autônoma.